

Джорджія

Так, так, так.

Чергові зміни.

Крізь вітрове скло з мокрою від поту сидіння мого старого «пріуса» я з недовірою витріщаюся на фасад магазину. Його ледь можна було впізнати. Востаннє, коли я тут була, над входом на червоно-помаранчевій вивісці виднілося «Мин & к е Н ля», замість «Магазин і кафе Нікеля», а на вітрині як-небудь висіло безліч білих рекламок. На кожній із цих криво прикріплених прямокутних рекламок червоним маркером було написано про тижневі розпродажі ящиків води чи пива, свинячих шкур і паперових рушників.

Правду кажучи, магазин був таким самим щоразу, коли я туди заходила: і в дитинстві, і в підлітковому віці, і під час мого останнього візиту.

Зараз «Нікель» зовсім інший. Колись тьмяний та брудний фасад охайно помалювали в яскраво-білий колір, нова вивіска має вишуканий вінтажний вигляд та ідеально рівно висить над блискучо чистою вітриною.

Замість кривих рекламок — гідні інстаграму зображення в'язаних кошиків, кожен з яких наповнений свіжими продуктами та хлібом, і яскравих скляних банок, повних консервації та джему.

«Що за чортівня», — бурмочу собі під ніс, хоча і не знаю, чому така здивована. Бел уже декілька місяців тараторить про зміни в нашому колись непримітному, трохи пошарпаному рідному містечку Дарентвіллі, що в штаті Вірджинія. Магазили, туризм, оновлена територія біля річки допомогли моїй найкращій подрузі внести корективи й у її життя. Бел переїхала з мегаполіса в маленьке містечко, із чайлдфрі перетворилася в майбутню маму, а замість постійної роботи в офісі, обрала посаду консультантки з неповною зайнятістю, та ще й працює дистанційно.

Побачивши цю оновлену версію «Нікеля», я мала б радіти за Ерні Нікеля, який керував цим закладом бознаскільки, і за Бел, якій, мабуть, ця нова версія дуже подобається. Однак мені якось сумно та ніяково, і не лише тому, що, найімовірніше, полуничний коктейль, який я хотіла замовити, тут більше не продають.

Я починаю дратуватися через те, що оновлена вітрина так спантеличила, і в мене закрадаються майже непомітні сумніви щодо рішення сюди повернутися. Зиркнувши в дзеркало заднього виду, насуплююся від доказів свого спонтанного рішення поїхати з Лос-Анджелеса. Дві валізи, велика сумка та чотири найбільші чорні мішки для сміття вмістили все моє життя за останні дев'ять років.

І там безлад.

«І тут безлад», — думаю я, затуляючи очі долонями та важко зітхаючи. Понад чотири тисячі кілометрів

у дорозі, і я вже навіть не думаю про те, що сталося з моїм життям за останній місяць. Про ті зміни, які залишили мене без роботи, без дому та без будь-яких планів на майбутнє. Кожні п'ять хвилин я чую від телефона уявну мелодію, яку встановила лише на Надю. Підсвідомо чекаю, що будь-якої миті вона зателефонує та скаже, що її раптові плани кардинально змінити своє життя — відмовитися від успішної кар'єри, світського життя в LA та цілковито незамінної особистої помічниці — були величезною помилкою.

«Для тебе так буде навіть краще, Джорджіє, — сказала Надя, коли вантажники пакували останні її речі. — Ти нарешті зможеш робити все, що тобі заманеться».

Ставлю галочку навпроти пункту «Спальня» у списку для переїзду, не перестаючи посміхатися і кивати у відповідь, та щосили намагаюсь ігнорувати моторошну порожнечу в моїй голові від фрази «все, що тобі заманеться».

Надто пізно згадавши, що під час цієї поїздки через усю країну я пообіцяла собі перевіряти сповіщення значно рідше, тягнуся за телефоном. Чому просто не приклеїти його до моєї руки, їй-богу.

На екрані світиться лише одне сповіщення від Бел. Я бачу безліч емоджі, які б мали передати її захоплення від мого раптового переїзду: хлопапка, усміхнене обличчя з очима-серцями, дві жіночки з кролячими вухками-плейбой, які стоять у дивній позі, серця, що виблискують. Повідомлення зовсім не в дусі «можеш зробити це негайно?», якого було так багато в моєму житті останніми роками. Хоча воно нагадує, що можливість провести час із Бел — єдине, що допоможе заповнити цю моторошну порожнечу всередині.

Щонайменше я справді хочу з нею побачитись.

Я глибоко вдихаю, збираючись з духом. Так, потрібно зайти всередину, замовити улюблений молочний коктейль Бел, поїхати до її нового будинку та запропонувати допомогу в усьому, що потрібно. «Ти без проблем з таким впорасься», — кажу собі, відстібаючи ремінь безпеки. «Це звично для тебе». Перед виходом з авто кладу телефон на центральну консоль, борючись зі спокусою взяти його із собою, але все ж таки залишаюся вірною новому плану. Хоч щось у моєму житті матиме сенс відтоді, як Надя поїхала світ за очі після несподіваного звільнення. Згадую про Бел, яка під час нашої розмови минулого місяця благала мене приїхати, й відчиняю двері, витягуючи своє втомлене тіло з авто. Впевненість у моєму рішенні зникла в ту саму мить, як я побачила своє відображення в цій кришталево-бездоганно-чистій вітрині. Одразу згадую, що напнула на себе сьогодні вранці в тому останньому огидному готельчику. На мені була стара, зношена біла майка, на яку, майже переконана, я вилила каву десь по дорозі до Теннессі, та лляний комбінезон до щиколоток, який мав вигляд, наче його витягли зі сміттевого мішка.

Я зовсім не схожа на дорослу жінку, яка спромоглася повноцінно влаштувати своє життя.

Я схожа на ту дев'ятнадцятирічну невдачу, яка поїхала з цього міста майже десять років тому.

Оглядаю стоянку та з полегшенням помічаю, що вона практично пуста. Лише один допотопний пікал самотньо чекає на повернення свого власника. Найімовірніше, це буде звичайний підліток, який там працює. Хтось, кого я не знаю і хто не знає мене. Можливо, як винагорода за всі невдачі, яких я зазнала протягом

останніх декількох тижнів, все пройде швидко і легко, саме так, як мені потрібно.

Відчиняючи двері, чую знайомий звук дзвіночка і розумію, що швидко звідси втекти не вдасться. На перший погляд, всередині в «Нікелі» було все нове: планування, освітлення, полиці, товари, але, глянувши вдруге, я таки побачила дещо знайоме. Декого. Ерні Нікель з'явився в моєму полі зору, його сиві вуса стали трохи густішими, волосся поріділо, а усмішка — така сама тепла і привітна. Він мене впізнав.

— Кого я бачу, Джорджія Малкейхі, — сказав він. Спершу я була навіть рада такому вітання, поки Ерні не додав усміхаючись: — Ти зовсім не змінилася.

Подумки проклинаю свій комбінезон, запхнувши руки в глибокі зручні кишені.

— Привіт, Ерні, — відповідаю я, підходячи до стійки, й намагаюся повернути старий трюк, з яким дуже добре знайома ще з тих часів, коли моє ім'я було в усіх на вустах.

Змінюю тему розмови.

— Я точно не можу сказати те саме про це місце, — натягую на обличчя посмішку, намагаючись справити враження впевненої людини, яка і планувала з'явитися на людях саме в такому вигляді. Раптом надзвичайно чітко усвідомлюю, у якому стані моє волосся, що, без сумніву, розпушилося від вітру, який роздував його цілий день. — Тут дуже гарно.

Дякувати богу, Ерні легко заговорити. Він завжди любив потеревенити.

— Так, тепер, — відповідає він і його усмішка стає ще ширшою. Ерні підходить до низького прилавка. — Це

все завдяки туристам. І пенсіонерам. Ти не повіриш, скільки грошей вони приносять. Мені постійно доводиться розширювати асортимент.

Він вказує на меню, написане крейдою, з переліком усіх супів та сендвічів. Жодна з тих назв не має нічого спільного з «помідорами» чи «індичкою і сиром» — колись улюбленими моїми стравами. Я зиркаю на перелік напоїв, зупиняючись на капустяному смузі, й на секунду замислююся, чи мені часом не ввижається. Надя обожноє капустяне смузі.

— Ви ще робите молочні коктейлі? — запитую я, затинаячись, бо в мої обов'язки більше не входить знати, що любить Надя.

Ерні фиркає, ніби ображаючись:

— Звісно, що так.

Відчуваю полегшення і на radoцax замовляю два полуничні коктейлі, хоча завжди любила шоколадний.

Ерні починає свій розгорнутий монолог про те, як у Дарентвіллі справи йдуть вгору. Ціни на нерухомість зросли й навіть у статті «Вашингтон Пост» про перспективні місця вздовж Чесапікської затоки є згадка про наше містечко. Він каже, що скоро ми будемо на рівні Іверлі, міста, що на південному заході від нас. Воно завжди було заможнішим через набережну, яка значно більша, ніж у Дарентвіллі. У мене зовсім немає бажання далі слухати про численні трансформації в нашому місті, але принаймні Ерні не акцентує свою увагу на тому, що моїх змін зовсім непомітно.

Дзвіночок над дверима знову дзенькнув. Я почувала співоche: «Привіт, Ерні!», — і відразу зрозуміла, що більше змінювати тему не вийде.

— Це, мабуть, Джорджія Малкейхі, — чую знайомий голос і глибоко вдихаю носом. Я б зараз багато що віддала, лиш би не бути вдягнуеною в це лахміття.

Нервово усміхаюся до Ерні та повертаюся.

Моя вчителька з музики з дев'ятого класу в усій красі.

— Я так і думала, — відповідає Діанна Майклз, — за своїх часів я достатньо надивилася на твою спину, щоб тебе впізнати!

Я чую, як Ерні проковтнув смішок позаду, і зосереджуюся на тому, щоб не зашарітисся. У пам'яті спливає, як щоразу місіс Майклз виганяла мене зі свого класу. Посміхаюся у відповідь. Я запізнювалася, забагато базікала на уроці та вигадала новий текст для пісні «Коло життя», а потім поділилася ним з усією групою.

— Добридень, місіс Майклз, — відповідаю я і намагаюся не згадувати ситуацію із піснею. — Рада вас бачити.

— Я не знала, що ти збираєшся приїхати, — відповідає вона, схрещуючи руки на грудях. У мене відразу з'являється відчуття, що я знову в неї на уроці. — Я бачилася із твоєю мамою минулого місяця і не пригадую, щоб вона розповідала про твій візит.

— Минулого місяця я ще й сама не знала, що приїду.

Щойно це вилетіло з мого рота, я зрозуміла, яку помилку зробила. Зараз точно використає це проти мене.

В її очах загоряються знайомі мені напівспівчутливі, напівпоблажливі вогники. Так на мене дивилася більшість вчителів поза заняттями.

— Це так схоже на тебе, Джорджіє, — відповідає вона, посміхаючись, — ти завжди була такою легковажною та імпульсивною.